

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 02/06/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II: NÓI RÕ CÁCH ĐỐI TRỊ PHIÊN NÃO (PHẢN NĂM)”

Tập khí, phiền não của chúng ta rất sâu dày, những tập khí, phiền não này đã được huân tập từ vô lượng kiếp. Hòa Thượng từng nói, hai đứa bé vừa sinh đang nằm trong nôi thì chúng đã biết tự tư, ích kỷ. Nếu chúng ta đưa đồ chơi cho một đứa thì đứa còn lại sẽ khóc, hét biểu thị sự bất bình. Vừa sinh ra, chúng ta đã có sẵn buồn vui, thương ghét, giận hờn mà không cần ai phải dạy. Chúng ta không kiên trì, dưỡng mãinh một cách đặc biệt thì chúng ta không thể đối trị những tập khí, phiền não này.

Hòa Thượng nói: *“Người không nghiên cứu Phật kinh làm việc sai quấy, theo tình còn có thể tha thứ được; Chúng ta ngày ngày nghiên cứu Phật lý mà vẫn không thấu suốt những đạo lý này, vẫn mê ở trong danh văn lợi dưỡng, năm dục sáu trần, việc này ngay đến chính mình cũng không thể tha thứ cho chính mình. Chúng ta có thể từ chỗ này mà tỉnh ngộ ra chính là chân thật giác ngộ rồi. Lúc này, chúng ta đọc “Kinh Hoa Nghiêm” mới chân thật có thọ dụng, tư tưởng quan niệm của chúng ta liền chuyển đổi. Khi chúng ta chuyển đổi chính là chúng ta vào được tri kiến Phật. Chúng ta hiểu rõ y chánh trang nghiêm của mười pháp giới vốn dĩ là cùng một gốc sinh ra, đây chính là Phật tri, Phật kiến. Chúng ta tu học, tiến được ít, lùi thì nhiều, chính là do mỗi niệm đều bị ô nhiễm”*. Chúng ta thường làm sai rồi sau đó chúng ta lại hối hận. Chúng ta dặn mình không được nổi sân, không được phạm lỗi, không được ngủ quên nhưng chúng ta vẫn phạm phải những điều này. Chúng ta chân thật nhận ra sai lầm của mình thì đó chính là chúng ta giác ngộ. Chúng ta chưa vào được cảnh giới của Phật, chưa vào được cửa Phật vì chúng ta vẫn chưa nhận ra lỗi của chính mình.

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta dạy bảo người, người khác tiên bộ thì chúng ta sinh tâm hoan hỷ. Khi chúng ta sinh tâm hoan hỷ thì tâm chúng ta bị ô nhiễm rồi. Chúng ta dạy bảo người mà người khác không tiếp nhận thậm chí lời nói, việc làm của họ hoàn toàn trái ngược với giáo huấn của Phật thì chúng ta sinh tâm phiền não vậy thì tâm chúng ta cũng bị phiền não làm ô nhiễm rồi”*. Trong thuận cảnh chúng ta thuận ý vừa lòng, trong nghịch cảnh chúng ta khởi tâm sân hận thì tâm chúng ta đã bị ô nhiễm. Chúng ta phải biết rằng, nếu chúng ta làm đúng theo giáo huấn của Phật thì đương nhiên mọi việc sẽ có kết quả tốt, điều này không có gì đáng hoan hỷ. Chúng ta làm sai đương nhiên là chúng ta có kết quả xấu vậy thì điều này cũng không có gì đáng buồn phiền. Điều này giống như một cộng một bằng hai, một trừ một bằng không.

Chúng ta nhận rõ điều này thì chúng ta sẽ bình thản trong mọi hoàn cảnh, ngày ngày chúng ta tích cực làm việc tốt để có được kết quả tốt. Chúng ta bị tâm hoan hỷ, phiền não làm động tâm, tâm chúng ta không còn thanh tịnh vậy thì chúng ta sẽ bị thoái chuyển.

Hòa Thượng nói: **“Nếu có thể làm đến được như trên “Kinh Kim Cang” đã nói: “Bất thủ tướng, như như bất động” tâm chúng ta không bị ô nhiễm thì chúng ta không bị thoái chuyển. Nếu chúng ta tiến bộ mà chúng ta hoan hỷ thì chúng ta bị hoan hỷ làm ô nhiễm. Chúng ta thoái lui mà chúng ta phiền não thì chúng ta bị phiền não làm ô nhiễm”**. Chúng ta không chấp ở nơi tướng, làm được cũng không hoan hỷ, làm chưa tốt thì chúng ta cũng không phiền não mà phấn đấu làm tốt hơn. Chúng ta tiến bộ thì cố gắng hơn, thoái lui thì cũng nỗ lực, dụng tâm hơn. Chư Phật Bồ Tát, Thánh Hiền đã làm ra biểu pháp cho chúng ta. Các Ngài mỗi giờ, mỗi phút, ngày ngày tinh tấn, không cho phép mình giải đãi, mông lung. Hòa Thượng nói: **“Các bạn xem, các Ngài đã là Phật Bồ Tát rồi mà các Ngài vẫn ngày ngày tinh tấn”**. Chúng ta vẫn là phàm phu vậy mà chúng ta vẫn ngày ngày **“tinh tướng”** vậy thì chúng ta không thể không lui sụt.

Đáng sợ nhất là chúng ta thôi tâm đến mức độ không còn tín tâm. Có người gọi cho tôi khóc nức nở, họ nói họ đã bị mất hết tín tâm. Tôi đã nhắc nhở họ rất nhiều lần, tôi khuyên họ không nên đến nơi đó để tu học. Nếu chúng ta đã mất hết tín tâm thì chúng ta không còn cách nào có thể cứu. Nếu chúng ta thoái lui đến khi chúng ta hoàn toàn không còn niềm tin với Phật Bồ Tát, với Thánh Hiền, với chính mình thì Phật Bồ Tát cũng không thể cứu được chúng ta. Gần 20 năm qua, tôi chỉ nghe lời Hoà Thượng giảng, tôi đã dành hơn 30.000 giờ để dịch đĩa Hoà Thượng, tôi làm đến mức tôi mang một thân đầy bệnh. Khi hai tay tôi không thể đánh máy để dịch bài thì tôi nghĩ mình nên chuyển sang dùng miệng để chia sẻ.

Hôm qua, tôi đi khám bệnh, tôi cũng thăm nói với oan gia trái chủ hãy để tôi mau hết bệnh để mọi người không cần phải lo lắng vì tôi, khi nào muốn thì oan gia trái chủ có thể lấy mạng tôi luôn cũng được. Hiện tại, tôi soạn một tin nhắn cũng khó khăn. Trước đây, tôi có thể đánh máy rất nhanh vì tôi đã mã hoá để viết tắt các cụm từ như **“A Di Đà Phật”**, **“Thích Ca Mâu Ni Phật”**. Khi chúng ta học 1200 chuyên đề, tôi cũng không đặt mục tiêu là có thể học xong hết vì tôi không chắc là sức khoẻ của mình đảm bảo. Hiện tại, chúng ta học **“Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục”**, tôi cũng nhắc nhở mình nỗ lực, cố gắng mỗi ngày. Phật Bồ Tát cũng vẫn không ngừng tinh tấn vậy thì chúng ta phải không ngừng nỗ lực. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải tinh tấn, nỗ lực một cách đặc biệt!”**.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta đối với pháp thế gian, xuất thế gian chúng ta đều phân biệt, chấp trước mà không thể buông xả. Đây chính là chúng ta đang mê. Điều này chương ngại trí tuệ, đức năng vốn có của tự tánh”**. Chúng ta vốn có đầy đủ

trí tuệ, đức năng, tướng hảo của Như Lai. Phật Bồ Tát, Tổ Sư Đại Đức đều khuyên chúng ta buông bỏ những vướng mắc trong tâm. Hàng ngày, khi đi đến đâu tôi cũng tích cực làm việc, làm xong thì tôi buông xả, không vướng mắc.

Hòa Thượng nói: **“Buông xả là phước, nhìn thấu là huệ, phước huệ của Phật viên mãn nên Phật được gọi là “Nhị Túc Tôn”. Chúng ta triệt để buông xả thì huệ của chúng ta viên mãn”**. “Nhị Túc Tôn” là bậc tôn quý, phước huệ đầy đủ. Tâm chúng ta thanh tịnh thì trí tuệ của chúng ta tròn đầy. Chúng ta quan sát hai châu nước, trong châu đựng nước trong thì chúng ta sẽ nhìn thấy mặt trăng sáng tỏ. Trong châu đựng nước đục thì chúng ta nhìn thấy mặt trăng mờ ảo. Tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta sẽ nhìn thấy mọi thứ một cách tường tận.

Hòa Thượng nói: **“Ở Tây Phương có một quyển sách nói: “Con người khi mới sinh ra thì đã quán sát Cha Mẹ và những người xung quanh. Trong vô hình chung, điều này tạo thành thói quen ưa thích không chế người khác và hoàn cảnh từ đó con người sinh ra dục vọng, mong muốn áp chế, cưỡng đoạt. Từ nhỏ con người đã hình thành thói quen không chế người khác, không chế hoàn cảnh. Dục vọng này che mất linh tính của chúng ta, khiến chúng ta ngay trong đời sống hiện đại vô cùng thống khổ, tạo vô lượng, vô biên tội nghiệp. Tác giả của quyển sách này không học Phật, chưa đọc qua Kinh Phật nhưng những câu nói này rất có đạo lý. Quyển sách do một tác giả ở châu Nam Mỹ viết cách đây mấy nghìn năm”**. Con người luôn có trạng thái không chế, chiếm hữu người, hoàn cảnh. Chúng ta thường muốn thời tiết, muốn người khác phải theo ý mình. Người thế gian thường nói: **“Nắng mưa là việc của trời. Rong chơi là việc của đời học sinh”**. Chúng ta hiểu rõ thì chúng ta sẽ không cảm thấy bí bách, khổ sở. Chúng ta không không chế được chính mình mà chúng ta chỉ muốn không chế người khác. Thí dụ, khi chúng ta niệm Phật, tâm chúng ta cần thanh tịnh thì chúng ta lại ngồi vọng tưởng.

Hòa Thượng nói: **“Ưa thích không chế, cưỡng chế người khác để lợi ích cho chính mình đây chính là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Chúng ta mê càng sâu, tập khí, phiền não ngày càng nặng, tạo tác tội nghiệp ngày càng sâu dày vậy thì chúng ta không thể tránh khỏi quả báo. Chúng ta phải phá đi “cái ta”. Việc này vô cùng khó nhưng rất cần thiết”**. Mọi nơi, mọi lúc chúng ta làm mọi việc đều vì lợi ích cho chúng sanh chứ không phải vì ta, vì hệ thống của ta. Hệ thống chỉ là tên gọi, chúng ta đều mang sứ mệnh lợi ích chúng sanh. Chúng ta không cần xây dựng tên tuổi cho hệ thống.

Hôm qua, tôi nói chuyện với các bác trong thôn, tôi nói, mùa hè, mọi người có thể tổ chức các lớp học cho các con, chúng ta sẽ đến để dạy. Mọi người trong thôn đều rất hoan hỷ. Chưống ngại đều do **“cái ta”, “cái của ta”**. Pháp duyên của Hòa Thượng rất thù thắng vì người khác cần danh lợi còn Ngài chỉ cần pháp toà. Vai trò của chúng

ta là người làm giáo dục Phật Đà, giáo dục Thánh Hiền nên chúng ta chỉ cần nơi để giảng. Nếu chúng ta cũng thích danh lợi thì chúng ta chắc chắn sẽ xung đột với người.

Hòa Thượng nói: **“Có “ta” thì có sinh tử, bệnh khổ, luân hồi. Khi không còn “cái ta” thì những hiện tượng này hoàn toàn biến mất. Trong Phật pháp Đại Thừa, Phật dạy chúng ta phương pháp phá đi “cái ta” rất khéo léo, tuyệt vời. Trong “Kinh Kim Cang giảng ký” của Cư sĩ Giang Vị Nông nói “đại nhi hoá chi”. Lấy cái lớn bỏ cái nhỏ. Chúng ta mở rộng tâm đến tận hư không khắp pháp giới, vượt ra khỏi cái ta nhỏ bé. Đây chính là phát Tâm Bồ Đề. “Tâm bao thái hư, lượng châu sa giới” là tâm lượng rộng lớn vốn có sẵn của chúng ta. Tâm lượng này không khác biệt một chút nào so với tâm của chư Phật Như Lai. Hiện tại, chúng ta rơi vào tình cảnh này chính là do vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng ta. Đây chính là gốc bệnh. Chúng ta lưu lạc trong sáu cõi từ vô lượng kiếp, không cách gì ra được chính là bởi chúng ta không tìm ra được gốc bệnh”.**

Có “cái ta” thì có buồn vui, sinh tử. Dù duyên thì thân của chúng ta khoẻ, không đủ duyên thì thân chúng ta mệt, tan rã. Chúng ta không có “cái ta” thì chúng ta tự tại. Chúng ta làm vì “cái của ta” cũng chỉ là vì “cái ta”. Từ vô lượng kiếp, chúng ta đã lưu lạc trong sáu cõi là cõi Trời, Người, Atula, Ngạ Quỷ, Súc sanh, Địa ngục. Chúng ta cũng đã được sinh vào cõi Trời, cõi người. Chúng ta ở cõi người thì thời gian rất ngắn, sau 80, 90 năm thì chúng ta lại quay trở về “quê hương”. Hòa Thượng nói: **“Địa ngục là quê hương, nhân gian chỉ là nơi để du lịch”.** Chúng ta đi du lịch thời gian rất ngắn, thời gian ở trong Địa ngục thì dài không cùng tận.

Căn gốc khiến chúng ta có bệnh khổ, khổ đau, luân hồi là vì chúng ta có “cái ta”. Chúng ta phải biết nhờ “cái ta” giả tạm để tìm được “cái ta” chân thật. Chúng ta hiểu được điều này thì chúng ta sẽ vượt qua được những thói quen đời thường đã sai sự chúng ta từ vô lượng kiếp. Nếu chúng ta muốn thoát ra khỏi luân hồi thì chúng ta phải cải đổi những tập khí này. Tập khí chính là thói quen. Thí dụ, hàng ngày, trong bất tri bất giác, chúng ta thấy mình lười biếng, không muốn làm gì. Nếu chúng ta không thay đổi thì chúng ta sẽ tiếp tục luân hồi. Chúng ta phải nhận ra gốc bệnh để đối trị tận gốc!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!